

Киселевъ далъ съгласието си. Тогава Неновичъ и Кифаловъ изработили правилникъ за управата на общенародната каса и свикали събрание за изборъ на настоятелство и на главенъ комитетъ въ Букурещъ. Но, както винаги, и този пътъ се намъррили любители на прения, движени повече отъ съревнование, които оспорвали смисъла на касата и внасяли охлаждение всрѣдъ въодушевенитѣ привърженици. Едни били скжперници и егоисти по природа, като напр. бездетниятъ милионеръ Йорданъ Геновичъ. Други били противъ, само за да не дадатъ помощъ или за да не се срамятъ, ако внесатъ малка сума; или пъкъ, мнителни и завистливи, тѣ подозирали, да не би настоятелитѣ на касата да добиятъ нѣкои облаги, така че вмѣсто да похвалятъ Неновича и Кифалова за родолюбието имъ, хитро омаловажавали дѣлото имъ. Селимински, който съ свито сърдце и дълбоко възмущение следѣлъ разискванията, прави години по-късно следното разсждение за противницитѣ на благородния починъ: „Имахъ случай да изуча въ живота си и двата вида такива хора. Тѣ, скжперницитѣ и завистницитѣ, приличатъ на куче въ оборъ, което нито яде сѣното, нито пъкъ оставя другитѣ добичета да го ядатъ. Тѣ нито предприематъ каквото и да било дѣло, нито пъкъ оставятъ предприелитѣ го да го довършатъ благополучно и вършатъ всичко, за да свърши то зле, дори гибелно“.

Въпрѣки всички огорчения и критики, Неновичъ и Кифаловъ сполучили да се наложатъ, изтъквайки ползата отъ една такава каса за благоденствие на слабитѣ и за подкрепа на общонароднитѣ дѣла. Избрано било настоятелство, което започнало да събира пожертвувания, и народътъ, като оценявалъ правилно касата, внасялъ усърдно и щедро своята лепта. И все пакъ касата, замислена безъ ентузиазъмъ отъ ония, които трѣбвало да радѣятъ най-много, тръгнала назадъ. Селимински заключава историческитѣ си бележки меланхолно: „На лошото начало краятъ е още по-лошъ. Щомъ дѣлото почна да напредва въ Букурещъ, то бързо се прекрати... Не ще спомена тукъ онѣзи, които допринесоха за пропадане на светото общеполезно дѣло, ако тѣ и да си мислятъ, че стоятъ по-горе отъ другитѣ. И така всички опити за възвръщане на бѣжанцитѣ въ родината излѣзоха ялови.“ Но, което е премълчано въ статията, казано е отчасти въ едно писмо отъ 17 септемврий 1840 г., когато Селимински е вече въ Атина и отъ